

неприятелскитѣ тѣла връзахъ по нѣколко за опашкитѣ на лудитѣ конѣе, пуснахъ ги по полето и много време ги гонѣхъ и шибахъ по ребрата. Лудитѣ конѣе летѣхъ презъ бразди, чукари, слокове и вади, а труповетѣ ляхски се биѣхъ о земята, запрашени и окървавени.

А вечерта съднѣхъ на кошари сичкитѣ таборе и приказвахъ си много за подвизитѣ, които испаднахъ на честъ сѣкому, та довѣка да помнѣтъ чужденци и внуци. Много време не лѣгахъ; а най-много отъ сичкитѣ не лѣгаше стари Тарасъ и мислѣше: каква е тая работа, та нѣма Андрея между неприятелскитѣ войски! Да ли го е досрамяло Иудата да излѣзе срѣшто своитѣ, или евреинѣтъ излѣга и той е паднѣлъ, просто, въ плѣнъ. Но припомни Тарасъ, че е доста измамчиво Андрею сърдцето на женски думи, наскърби се и заклѣ се въ душата си срѣшто оная полячка, дѣто е замамила сина му. И устоялъ би той на клетвата си: не би погледалъ на хубостъ ѣ, повлѣкълъ би ѣкъ за гжста, раскъдрена косъ, слѣдъ себе си по сичкото поле между сичкитѣ казаци. Нека се биѣтъ о земята, окървавени и запрашени, чуднитѣ ѣ грѣди и рамена, бѣли, като бѣлитѣ снѣгове, што покриватъ високи планини. На късове би покѣсалъ той свѣтлото ѣ, хубаво тѣло. А не знаѣше Булба, што готви Богъ човѣку наутрѣ, и захвана да дрѣме, най-послѣ заспа. А казациѣ сѣ си приказвахъ, и сичката нощъ, безъ да мигне, стоѣше край огнѣветѣ бодро стража и гледаше внимателно на вси-странъ. —

VIII.

Оште слънцето не дошло до половината на небото, а запорожцитѣ до единъ се събрахъ на купъ. Достигна хаберъ отъ Сѣчь, че татаретѣ ограбили въ нея сичко, ископале хазната, която тайно дрѣжѣхъ казациѣ подъ земята, избиле и повлѣкле въ плѣнъ сичкитѣ, които се находиле тамъ, и съ сичкитѣ накрадени стада и конѣе потеглили къмъ Прекопъ. Само единъ казакъ, Максимъ Гладникъ, отървалъ се по пѣтътъ изъ татарски рѣцѣ, заклалъ мирзата, смѣкнѣлъ му кисията съ паритѣ и на татарски конъ, въ татарски дрѣхи, единъ день и половина и